

Arrest

nr. 204 609 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 augustus 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 november 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 6 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 23 januari 2018.

1.3. Op 5 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 maart 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 20 april 1998 in de stad Idlib. U bezit de Syrische nationaliteit, bent Arabische van etnie en soennitisch moslima van religie. U woonde heel uw leven in Idlib in de wijk al-Qassih. Uw beide ouders leven nog en u heeft twee broers en een zus. U bent in een relatie met A.(...) A.(...) (o.v.: 7.999.133 – CGVS: 14/19432), eveneens een Syriër van Idlib. Hij werd op 25 februari 2015 in België erkend als vluchteling. Jullie waren reeds in een liefdesrelatie verwickeld in Syrië. Jullie trouwden niet officieel, maar sloten op 16 juli 2017 een traditioneel huwelijk. Ten tijde van uw gehoor op het CGVS, dd. 23 januari 2018, was u drie maand zwanger van jullie eerste kind.

Eind 2014 trok het Syrische regimeleger zich terug uit jullie wijk en Jabhat al-Nusra deed zijn intrede. Hierdoor besloten jullie te vertrekken. In maart 2015 kwamen jullie aan in Turkije. Vervolgens reisden jullie doorheen Griekenland, Macedonië, Servië en andere landen die u niet kent naar Duitsland. U maakte de volledige reis samen met uw gezin. In Duitsland vroegen jullie asiel aan en jullie kregen de subsidiaire beschermingsstatus. U ontving identiteitsdocumenten en reisde dadelijk naar België. Op 1 augustus 2017 betrad u het Belgisch grondgebied en op 8 november 2017 diende u een asielaanvraag in. U wilt namelijk in België bij uw vriend verblijven.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw Syrische identiteitskaart, uw Duits reisdocument, uw Duitse verblijfsvergunning (geldig van 03-05-2017 tot 02-11-2020) en een uittreksel uit het Syrische bevolkingsregister.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland en u op 3 mei 2017 een verblijfsstatus kreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 23/01/2018, p. 9 en zie de voorgelegde Duitse (verblijfs-en reis)documenten. In het licht van het gegeven dat Duitsland zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door de EU wetgevingen en de verplichtingen die daaruit voortvloeien kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Duitsland, dat de bescherming die Duitsland u biedt in wezen doeltreffend is, dat Duitsland het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Syrië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Duitsland wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Duitsland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat u actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Duitsland (zie CGVS, p. 9 en zie de voorgelegde Duitse documenten).

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Duitsland, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar Duitsland. De reden dat u Duitsland verliet is omdat u uw vriend in België wilde vervoegen (zie CGVS, p. 7). Hem naar Duitsland laten overkomen leek jullie niet praktisch aangezien hij werk heeft in België (zie CGVS, p. 7). Verder blijkt duidelijk dat u en uw familie vanaf jullie aankomst in Duitsland en tot nu toe opvang en onderdak hebben (zie CGVS, p. 3, 4). Momenteel verblijft uw familie weliswaar nog steeds in de opvanginfrastructuur, maar in principe zullen zij op termijn naar een meer permanent onderkomen verhuizen. Dit duurt echter even omdat het klaarblijkelijk niet evident is in de grootstad Berlijn een onderkomen voor jullie te vinden (zie CGVS, p. 4). Verder voorziet het Duitse equivalent van het OCMW in jullie financiële behoeften (zie CGVS, p. 4). Voor u en uw broers en zus werd het mogelijk gemaakt te studeren en ook uw ouders kunnen de taal leren om nadien door te kunnen schuiven naar betaald werk (zie CGVS, p. 4).

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Duitsland te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van uw Duitse verblijfstitel.

In zoverre u naar België wenst te komen om samen te wonen met uw partner, moet enerzijds gezegd dat jullie tot nu toe niet officieel huwden (zie CGVS, p. 4-5) en anderzijds moet gezegd dat u de daarvoor geëigende procedure dient te volgen.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen uw identiteit, uw status in Duitsland en uw herkomst, hetgeen elementen zijn die het CGVS in de huidige beslissing niet in twijfel trekt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en een manifeste appreciatiefout, betwist verzoekster het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou zij in Duitsland effectieve bescherming genieten. Zij argumenteert als volgt:

“Over het principe van de eenheid van de familie

Het is niet betwist dat de verzoekster in een relatie met een erkennend vluchteling.

Ze is met hem traditioneel gehuwd en ze is zwanger.

Het is ook niet betwist dat ze hun relatie in hun land van herkomst begonnen hebben maar dat ze door de oorlog gescheiden was.

Het moet nog herinnerd worden dat de verzoekster met zijn familie in Europa aankomt werd.

Haar man had eigen probleem gekend en had apart gereisd.

Het is op de weg van asiel dat ze nieuwe contacten kunnen nemen.

Ze kunnen eindelijk de relatie volgen en kunnen een traditionele huwelijke maken.

Het moet nog onderlijnend worden dat het principe van de eenheid van de familie wordt besproken door de raadvrouw van de verzoekster.

Immers had de Raadvrouw over de verschillende voorwaarden gesproken maar niets werd gezegd erover.

Het moet immers ook onderlijnend worden dat de rechtspraak van het Raad de verschillende voorwaarden gecodificeerd heeft om het principe van de eenheid van de familie toe te passen :

" Le Conseil rappelle à cet égard la jurisprudence constante de la Commission permanente de recours des réfugiés, qu'il a lui-même déjà eu l'occasion de confirmer à diverses reprises.

L'application du principe de l'unité de famille peut entraîner une extension de la protection internationale au bénéfice de personnes auxquelles il n'est pas demandé d'établir qu'elles ont des raisons personnelles de craindre d'être persécutées et doit se comprendre comme une forme de protection induite, conséquence de la situation de fragilité où les place le départ forcé de leur conjoint ou de leur protecteur naturel (cf. notamment CPRR, JU 93- 0598/R1387, 20 août 1993 ; CPRR, 02-0326/F1442, 11 octobre 2002 ; CPRR, 02- 0748/F1443, 11 octobre 2002 ; CPRR, 02-1358/F1492, 1er avril 2003 ; CPRR, 02- 1150/F1574, 16 septembre 2003 ; CPRR, 02-1956/F1622, 25 mars 2004 ; CPRR, 02-2668/F1628, 30 mars 2004 ; CPRR, 00-2047/F1653, 4 novembre 2004 ; CPRR 04- 0060/F1878, 26 mai 2005 ; CPRR, 03-2243/F2278, 21 février 2006 ; CCE n°1475/1510, 30 août 2007 ; CCE n°8.981/15.698, 20 mars 2008) ; cette extension ne peut jouer qu'au bénéfice de personnes à charge et pour autant que ne s'y oppose aucune circonstance particulière, liée au statut de ces personnes ou à leur implication dans des actes visés à l'article 1er, section F, de la Convention de Genève (dans le même sens, Executive Committee of the High Commissioner Programme, Standing Committee, 4 juin 1999, EC/49/SC/CRP.14, paragraphe 9) ; outre le conjoint ou le partenaire du réfugié, peuvent bénéficier de cette extension ses enfants à charge ainsi que d'autres parents proches dont il est établi qu'ils sont à sa charge ; par personne à charge, le Conseil entend une personne qui, du fait de son âge, d'une invalidité ou d'une absence de moyens propres de subsistance, dépend matériellement ou financièrement de l'assistance qui lui est apportée par le membre de sa famille qui est reconnu réfugié ou une personne qui se trouve légalement placée sous l'autorité de ce dernier ; cette définition s'applique à des personnes qui étaient à la charge du réfugié avant le départ de ce dernier du pays d'origine ou à des personnes dont la situation a, ultérieurement à ce départ, évolué de manière telle qu'elle les rend dépendantes de son assistance (en ce sens UNHCR Guidelines, 1983, op.cit., III, (b) et Annual Tripartite consultation, op.cit. paragraphes 23 et 24 ; voir aussi CPRR, 02-0326/F1442, 11 octobre 2002)

Ainsi, le Conseil s'inspire des Recommandations du Comité exécutif du programme du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, selon lesquelles, lorsque le chef de famille est reconnu réfugié, les personnes à sa charge reçoivent le même statut sans qu'il soit procédé nécessairement à un examen individuel de leurs craintes éventuelles (Executive Committee of the High Commissioner Programme, Standing Committee, 4 juin 1999, EC/49/SC/CRP.14, paragraphe 9 et concluding remark (d) ; voir également : Guidelines on reunification of refugee families, UNHCR, 1983 et Annual Tripartite consultation on resettlement, Background Note , family reunification, Geneve 20-21 June 2001) » (RW n°1.528. Het is een constant rechtspraak van het Raad : Zie ook : 100.714, 139.511, 63.643. In die laste geval ging het over een tante en een nicht die niet meer samen tijdens 7 jaar heeft geleefd).

Aldus, blijkt het uit die rechtspraak dat die principe geldig is voor een partner.

In casu moet het vastgesteld worden dat het niet betwist is dat de verzoekster traditioneel gehuwd is met Mijnheer A.(...) A.(...), erkend vluchteling in België.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat Mevrouw op een kind van haar relatie wacht en dat ze samen leven.

Dergelijke feiten vervloeiën ook uit de bestreden beslissing.

Het moet nog onderlijnend worden dat ze met elkaar kennen sinds lange tijd, hun relatie had begonnen voor het verlaten van het land van herkomst.

Het moet nog onderlijnend worden dat het principe van de eenheid van de familie van toepassing is voor personen die ten laste van de internationale beschermend personen in het land van herkomst was, maar ook voor personen die op den laste van de internationale beschermend personen na het vertrek van het land van herkomst werd.

In geval van toepassing van het principe krijgen de personen dezelfde status dan de internationale beschermend personen zonder tot een individueel examen over te gaan.

In het geval van de verzoekster, moet het vastgesteld worden dat:

- De verzoekster is de partner van een erkend vluchteling en hun relatie had in het land van herkomst begonnen.
- Ze is op den laste van haar man sinds haar aankomst in België, en ze had geen hulp van FEDASIL of van een OCMW gekregen.

De voorwaarden zijn bijgevolg vervuld en moet de status van vluchteling aan de verzoekster toegekend worden op basis van het principe van de eenheid van de familie.

Dat feit is ernstiger dat de raadvrouw van de verzoekster tijdens het verhoor de toepassing van het principe aangevraagd heeft.

Dat betekent dat het bestuur niet met alle de elementen van het dossier rekening gehouden heeft en dat de bestreden beslissing niet met zorgvuldigheid klaargemaakt heeft.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Over de bescherming in Duitsland

Het moet nog onderlijvend worden dat de verzoekster haar situatie tot de bevoegde Duitse overheden uitgelegd heeft.

Ze had uitgelegd dat ze met haar partner zal leven en dat ze bijgevolg zal leven buiten Duitsland.

De overheden hebben haar gewaarschuwd dat ze in die geval haar status zou verliezen en moet een document handtekenen.

Stappen zijn ondergenomen om een kopie van een dergelijk document te krijgen.

Dat bedoelt dat ze geen meer bescherming heeft in Duitsland.

Bijgevolg moeten het bestuur en het Raad nakijken of de verzoekster een risico van vervolging heeft in geval van terugkeer in haar land van herkomst.

Het moet nog onderlijvend worden dat de verzoekster met haar familie in Duitsland aankwam en dat ze minderjarig was.

In dergelijke omstandigheden is het niet zeker dat de Duitse overheden de persoonlijke situatie van de verzoekster geanalyseerd hebben.

Meer heeft de situatie van de verzoekster veranderd in de mate dat ze met een erkend vluchteling uit haar stad getrouwen is.

Het moet onderlijvend dat haar man persoonlijke problemen heeft gehad in Syrië, die ook een invloed kan hebben op de situatie van de verzoekster in geval van terugkeer in Syrië.

Rekening houdend met deze verschillende elementen moet het vastgesteld worden dat het bestuur niet met zorgvuldigheid de beslissing klaargemaakt heeft.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Meer tonen deze elementen dat het bestuur een verder onderzoek moest maken.

In de mate dat CGVS de verzoekster niet als vluchteling erkent is er een schending van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Meer leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

- *Wat de kwaliteit van vluchteling betreft (Artikel 48/3 van het wat van 15 december 1980)*

Is iedere persoon gevlucht als hij met bestaansrecht vreest dat hij ten gevolge van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn lidmaatschap van een zekere sociale groep wordt vervolgd of zijn politieke overtuiging, en die of, ten gevolge van deze vrees kan, wil zich van de bescherming van dit land eisen, of die, door bovengenoemd gevreesd, niet er niet wil terugkeren.

In het present geval moet het onderlijnen worden dat het principe van de eenheid van de familie van toepassing is.

Immers is de verzoekster getrouwd met een erkend vluchteling.

Meer was het niet rekening gehouden met alle de omstandigheden van het dossier van de verzoekster, en met name met haar huwelijk met Mijnheer A.(...).

Het moet herhaald worden dat hij tot demonstraties tegen de regering deelgenomen heeft en was gewond.

Dergelijke elementen hebben een decisief invloed op het dossier van de verzoekster, en tonen ook het risico van vervolging aan in geval van terugkeer van de verzoekster in haar land van herkomst.

Bijgevolg moet de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoeker verlenen.

- *Wat de subsidiaire bescherming betreft (Artikel 48/4 van het wat van 15 december 1980)*

Betreffende de veiligheidssituatie van de herkomst gebied van de verzoeker, blijkt het uit dat we moeten spreken van een situatie van blind geweld die de civiel ook treft.

Bijgevolg past het de subsidiaire bescherming aan de verzoeker te verlenen.

Het betreft dat CGVS niet met het geheel van de elementen rekening heeft gehouden die het mogelijk maken om op juiste wijze de situatie te analyseren, en niet met de context rekening gehouden zodanig dat het nodig is om de betwistbare beslissing te herzien en om aan de eiser het asielrecht of aan gebrek de subsidiaire bescherming te verlenen.”

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat haar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland, dat als EU-

lidstaat gebonden is door de EU wetgevingen en de verplichtingen die daaruit voortvloeien zodat er vanuit kan worden gegaan dat haar fundamentele rechten verzekerd zijn in Duitsland, dat de bescherming die Duitsland haar biedt in wezen doeltreffend is, dat Duitsland het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, uit niets blijkt dat de bescherming die door Duitsland wordt verleend heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat zij ten aanzien van Duitsland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te hebben of zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen, zoals wordt toegelicht, het Commissariaat-generaal geen concrete elementen onderscheidt waaruit kan blijken dat zij verhinderd zou zijn om zich terug naar Duitsland te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdend met haar geldige Duitse verblijfstitel, zij de daarvoor geëigende procedures dient te volgen indien zij naar België wenst te komen om samen te wonen met haar partner (met wie zij tot nu toe niet officieel huwde) en de door haar voorgelegde documenten voorgaande appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen daar deze slechts haar identiteit, haar status in Duitsland en haar herkomst ondersteunen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 maart 2018 (CG nr. 1718257), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. (Oud) Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stelden omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Deze bepaling werd thans wat betreft de lidstaten van de Europese Unie ondergebracht in artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

De bestreden beslissing werd echter genomen voor de inwerkingtreding van deze bepaling.

2.4. Uit verzoeksters verklaringen en de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland en dat zij er op 3 mei 2017 een verblijfsstatus kreeg.

In het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Uit voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekster, als subsidiair beschermde in Duitsland er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat haar levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Dit vermoeden wordt bevestigd doorheen verzoeksters verklaringen, die in de bestreden beslissing correct worden samengevat en beoordeeld als volgt: *“Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat u actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Duitsland (zie CGVS, p. 9 en zie de voorgelegde Duitse documenten).*

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Duitsland, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar Duitsland. De reden dat u Duitsland verliet is omdat u uw vriend in België wilde vervoegen (zie CGVS, p. 7). Hem naar Duitsland laten overkomen leek jullie niet praktisch aangezien hij werk heeft in België (zie CGVS, p. 7). Verder blijkt duidelijk dat u en uw familie vanaf jullie aankomst in Duitsland en tot nu toe opvang en onderdak hebben (zie CGVS, p. 3, 4). Momenteel verblijft uw familie weliswaar nog steeds in de opvanginfrastructuur, maar in principe zullen zij op termijn naar een meer permanent onderkomen verhuizen. Dit duurt echter even omdat het klaarblijkelijk niet evident is in de grootstad Berlijn een onderkomen voor jullie te vinden (zie CGVS, p. 4). Verder voorziet het Duitse equivalent van het OCMW in jullie financiële behoeften (zie CGVS, p. 4). Voor u en uw broers en zus werd het mogelijk gemaakt te studeren en ook uw ouders kunnen de taal leren om nadien door te kunnen schuiven naar betaald werk (zie CGVS, p. 4).”

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen of die kunnen aantonen dat zij Duitsland verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo komt zij niet verder dan loutere beweringen waar zij uiteenzet dat zij aan de Duitse overheden heeft gezegd dat zij samen met haar partner buiten Duitsland wil leven, dat zij hierop werd gewaarschuwd dat zij in dat geval haar status zal verliezen en dat zij dus geen bescherming meer heeft in Duitsland. Verzoeksters beweringen in dit verband worden overigens ontkracht door de door haar neergelegde Duitse (verblijfs- en reis)documenten, geldig tot respectievelijk 2 november 2020 (identiteitskaart) en 2 mei 2020 (reisdocument). Zij brengt niet het minste begin van bewijs bij dat kan aantonen dat zij haar status in Duitsland en het daaraan verbonden verblijfsrecht intussen zou verloren hebben. Waar zij zich voorts beroept op het principe van de eenheid van familie, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing reeds correct wordt overwogen: *“In zoverre u naar België wenst te komen om samen te wonen met uw partner, moet enerzijds gezegd dat jullie tot nu toe niet officieel huwden (zie CGVS, p. 4-5) en anderzijds moet gezegd dat u de daarvoor geëigende procedure dient te volgen.”* Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van

subsidiare bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Uit verzoeksters verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten blijkt dat zij deze bescherming reeds heeft verkregen in Duitsland, waar zij tot op heden deze bescherming nog steeds geniet. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker en de specifieke gegevens van het dossier. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters partner, met wie zij traditioneel gehuwd is en wiens kind zij verwacht, werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag, namelijk dat haar fundamentele rechten verzekerd zijn in Duitsland, dat de bescherming die Duitsland haar biedt in wezen doeltreffend is, dat Duitsland het non-refoulement beginsel naleeft, dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM en dat uit niets blijkt dat de bescherming die door Duitsland wordt verleend heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat zij ten aanzien van Duitsland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te hebben of zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiare bescherming zou lopen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift betoogt dat erkenning in België van de vluchtelingenstatus van haar partner tot haar moet worden uitgebreid. Verzoekster dient gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Aangezien Duitsland in hoofde van verzoekende partij kan aanzien worden als een eerste land van asiel in de zin van (oud) artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, verzoekster geen elementen naar voren brengt waaruit kan blijken dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat zij verhinderd zou zijn om zich terug naar Duitsland te begeven en zich toegang te verschaffen, en zij evenmin aantoont dat zij ten aanzien van Duitsland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren of zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming zou lopen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat er in hoofde van verzoekster geen behoefte is aan internationale bescherming en dat haar aldus noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven en verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of informatie bij die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die door de Raad wordt bevestigd en overgenomen.

De in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten ondersteunen slechts verzoeksters identiteit, nationaliteit en herkomst, alsook haar status in Duitsland, elementen welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

2.5. Verzoeksters betoog omtrent haar nood aan internationale bescherming ten aanzien van haar land van herkomst, Syrië, is *in casu* niet dienstig. Immers, wanneer er redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoek(st)er opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht na te gaan of de verzoek(st)er nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn/haar land van herkomst aangezien hij/zij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad enkel na te gaan of de verzoek(st)er om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoekster vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS